

med har vi vist, at vi er villige til at bære byrder, men vi har også vist, hvor vejen er, og det tror jeg måske er det vigtigste i relation til topmødet. Vi har skrevet dagsordenen – i hvert fald været med til det – og vi kan på den baggrund være med til at presse vores partnere i den rigtige retning, det vil sige få den industrialiserede verden til at reagere på de krav, der med rimelighed kan stilles.

Byrderne må bæres i fællesskab, hvilket er en forudsætning for, at vi kan blande os i andre landes problemer med en vis ret og kan kræve af dem, at de respekterer grundlæggende menneskelige rettigheder.

Der er en direkte linje fra de tre konferencer, som vi nu har inden for synsvidde: Riokonferencen, Kairokonferencen og nu Københavnskonferencen. De tre konferencer hænger tæt sammen: Riokonferencen satte fokus på sammenhænge mellem miljøproblemer, manglende udvikling og fattigdom, Kairokonferencen på befolkningsproblemerne, den manglende udvikling og fattigdommen, og nu får vi altså fattigdommen sat i centrum i København.

Det kræver en konkret finansiel opfølgning, hvis vi skal løse de problemer, for det er problemer, som ikke forsvinder af sig selv. Der er et krav til alle tilstedeværende lande, men selvfølgelig først og fremmest til de rige. Men i vrimglem af konferencer – i hvert fald de tre konferencer – synes jeg, at der mangler en fjerde dimension.

Der er ingen tvivl om, at der eksisterer en sammenhæng, hvor udgifterne til det militære, til hele det sæt af funktioner og materiel, som præger en stor del af den tredje verden, også betyder manglende udvikling og dermed fattigdom. Det ville være smukt, om også en sådan konference kom til at indgå i FN's forpligtelser, og hvad kunne være mere rimeligt end at lade USA selv sørge for, at en sådan konference blev afholdt?

Forpligtelserne for den rige verden ligger selvfølgelig ikke kun på det militære område. Når vi ser på, hvordan udviklingen har været, så ved vi udmærket, at ulandene har brugt urimeligt store dele af deres ressourcer på militæruddgifter. UNDP's redegørelse, Human Development Report fra 1994, viser, at man i 1992 brugte 125 mia. dollars på militæruddgifter, og hvis det sammenlignes med, hvad der blev brugt på de sociale områder, så brugte man 12 pct. af militærbudgettet til sundhedsudgifter, 4 pct. til uddannelsesudgifter og 8 pct. til at løse

befolkningsproblemer. Disse tal sætter lidt fokus på, at udviklingslandene prioriterer totalt galt, og at presset derfor i høj grad også skal lægges på dem.

Jeg er enig i det, som andre har sagt, at det såkaldte 20:20-princip i hvert fald er en indirekte og derfor god måde at få løst op for den diskussion på, eftersom vi jo ikke direkte kan blande os i statsbudgetterne, men man kunne jo tænke sig, at man kunne få lavet en sådan social kontrakt mellem de rige og de fattige lande, hvor hver især bidrager til, at der bliver sat fokus på fattigdomsbekæmpelsen og dermed lagt mindre vægt på de militære udgifter.

Det er også klart, at gældslettelsen må være et fuldstændig centralt emne på topmødet. Intet samfund er tjent med, at borgerne synker ned i bundløs gæld, for det går også ud over de andre, der er med i samfundet, og sådan er det altså også på global basis: når nogle går ned, så er der andre, der mærker det. Derfor skal vi også have gjort noget ved den gæld, som tynger ulandene.

Vi skal have gjort noget ved målsætningen om de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, for det er utilfredsstillende, at de rige lande i dag i gennemsnit kun bruger 0,3 pct.

Men ulandene skal naturligvis også vise viljen til at skabe et klima for vækst med social udvikling. De må rydde op i korrupsion, bureaukrati og magtmisbrug og dermed vise solidaritet med deres egen befolkning.

Danmarks rolle på topmødet bliver i høj grad at formidle, at få præciseret nogle forpligtelser, at få gentaget dem, der allerede er vedtaget på andre topmøder, samt få sat nogle tidsfrister, men jeg tror ikke, at udviklingsministeren skal forsøge at pudse den danske glorie, og jeg tror heller ikke, han har det i tankerne, for det ville være en misforstået dansk indsats at tro, vi kunne opnå noget ved blot at fremstille, hvor langt vi selv er kommet.

Dagsordenen er sat, det skete i de måneder, hvor FN forberedte topmødet i New York. Nu gælder det om at få vedtagelserne hjem; det er en formidlingsindsats, som udviklingsministeren står over for, og den har jeg fuld tiltro til at han kan løfte.

Men dette rejser naturligvis også spørgsmålet om, hvad sådan et topmøde fører med sig. Det er selvfølgelig ord i første række, men det er altså også en konference, hvor 130 statsledere kommer til stede, og dermed vidner det om, at der findes sådan noget som en global samvittig-